

7. Forholdet til straffelovens § 10 og § 10 a

7.1. Når der rejses tiltale her i landet på grundlag af reglerne om dansk straffemyndighed i straffelovens §§ 6-9, skal afgørelsen af, om et strafbart gerningsindhold er realiseret, og bestemmelsen af retsfølgen ske efter dansk ret, jf. straffelovens § 10, stk. 1. I tilfælde, hvor dansk straffemyndighed bygger på reglen om dobbelt strafbarhed, følger det imidlertid af straffelovens § 10, stk. 2, at der ved reaktionsvalget skal tages hensyn til gerningslandets lovgivning. Dette betyder ikke, at der ikke kan idømmes strengere straf end den, der konkret ville være forskyldt ved pådømmelse i gerningslandet, men straffen skal ligge inden for strafferammen i den tilsvarende fremmede bestemmelse.

Justitsministeriets udkast til lovforslag indeholder i § 1, nr. 2, en ændring af straffelovens § 10, stk. 2. Ændringen består i, at henvisningen til § 7 i § 10, stk. 2, ændres til en henvisning til § 7, stk. 1 og 2.

Det fremgår imidlertid ikke ganske tydeligt, hvilket formål ændringen har. Der er i så henseende to mulige løsninger. Man kunne enten forestille sig, at man ved pådømmelsen her i landet af sager om kvindelig omskæring, der er foretaget i udlandet, fortsat skulle være bundet af strafmaksimum i gerningslandet, i de tilfælde hvor kravet om dobbelt strafbarhed er opfyldt. Kun i tilfælde, hvor kravet om dobbelt strafbarhed ikke er opfyldt, ville man således – inden for den foreslåede strafferamme i straffelovens § 245 a og § 246, jf. § 245 a – være frit stillet ved strafudmålingen her i landet.

For denne løsning taler, at dansk straffemyndighed i sager om kvindelig omskæring som anført ovenfor under pkt. 3 også fremover må antages at følge af den gældende bestemmelse i straffelovens § 7, stk. 1, nr. 2, i de tilfælde, hvor kravet om dobbelt strafbarhed er opfyldt. Den foreslåede bestemmelse i § 7, stk. 3, vil således kun udgøre grundlaget for dansk straffemyndighed i tilfælde, hvor forholdet ikke er strafbart i det land, hvor det er begået. Dermed vil den foreslåede henvisning i § 10, stk. 2, til bl.a. § 7, stk. 1, nr. 2, indebære, at straffen skal ligge inden for strafferammen i gerningslandet, når der foreligger dobbelt strafbarhed.

Også lovudkastets bemærkninger til bestemmelsen synes at pege i retning af denne løsning.

En anden mulig løsning kunne være, at hensigten med den foreslåede ændring af § 10,

stk. 2, er at fastslå, at man ikke er bundet af det udenlandske strafmaksimum, uanset om forholdet er strafbart i gerningslandet.

For denne løsning taler, at det ikke forekommer konsekvent og hensigtsmæssigt i visse sager at være bundet af strafferammen i gerningslandet, når man i øvrigt har besluttet sig for ikke at lade det være afgørende, om forholdet i det hele taget er strafbart på gerningsstedet.

I de tilfælde, hvor der i dag – uanset lovgivningen på gerningsstedet – er dansk straffemyndighed i sager vedrørende udlandshandlinger, jf. straffelovens § 8, er danske domstole ikke bundet af strafferammen i gerningslandet.

Jurisdiktionsudvalget finder på den baggrund, at det vil være bedst stemmende med den foreslåede fravigelse af princippet om dobbelt strafbarhed i sager om kvindelig omskæring, at straffen i disse sager i alle tilfælde kan fastsættes uden hensyn til lovgivningen på gerningsstedet. Under alle omstændigheder finder Jurisdiktionsudvalget, at der vil være behov for i lovforslaget at præcisere, hvilken retstilstand der skal gælde på dette område.

7.2. I de tilfælde, hvor omskæring ikke blot er strafbart i gerningslandet, men hvor forholdet også har været pådømt i det pågældende land, fører bestemmelsen i straffelovens § 10 a (om »ne bis in idem«) som udgangspunkt til, at der ikke kan gennemføres en ny straffesag om samme forhold her i landet.

Er en straffesag om kvindelig omskæring f.eks. afgjort i gerningslandet med en bødestraf, og er denne fuldbyrdet, vil dette udelukke, at der efterfølgende kan ske strafforfølgning her i landet, selv om straffen her ville blive væsentlig strengere.

Justitsministeriets lovudkast indeholder ikke forslag til ændringer af den gældende retstilstand på dette punkt.

Jurisdiktionsudvalget kan tiltræde, at der ikke i den foreliggende sammenhæng foretages ændringer af straffelovens § 10 a.

Det tilføjes, at hele spørgsmålet om, hvorvidt en udenlandsk straffedom er eller bør være til hinder for en ny straffesag her i landet for samme forhold (spørgsmålet om straffedommes internationale retskraft), vil blive behandlet nærmere i forbindelse med udvalgets kommende arbejde, herunder i lyset af de konventionsbestemmelser, der findes om spørgsmålet.